

dan Skikkelse, at den indgaaede Afford nu slet ikke mere lader sig udføre. De, der have stemt for Afforden, synes derhos ikke i Almindelighed at kunne være bundne ved deres „Sa“, naar Skifteretten negter at stadfæste Afforden, og en Paaanke af den omhandlede Beslutning vil derfor vistnok sjældnere føre til noget Resultat. Da Indførelsen af Tvangsafford i det Hele hviler paa den Betragtning, at en Afford maa anses for en heisigtsmæssigere Ordning af alle Vedkommendes Mellemværende end Voets Realisation gennem Konkursbehandling, vilde det imidlertid se forunderligt ud, om man aldeles vilde udelukke Paaanke af de Beslutninger, hvorved en Afford forkastes, skjøndt en saadan Regel, som bemærket, stundom findes i fremmede Konkurslove. At en antagen Afford urettelig er bleven forkastet, bør af Lovgivningen erkjendes for en Skade, som den, naar det staar i dens Magt, ikke bør lade uafhjulpen. De ovenfor anførte Betragtninger bør derfor ikke lede til at udelukke Paaanke, men kun til at indskrænke Afgangen dertil, saaledes at det ikke tilstedes en enkelt Fordringshaver at indbringe Spørgsmaalet for højere Ret, hvortil det bør kræves, at Paaanken iværksættes af et saa stort Antal Fordringshavere, at der kan være nogen Sandsynlighed for, at Afforden, dersom de vinde Sagen ved den overordnede Ret, vil blive opretholdt. Hvorledes Grændsen nærmere skal drages, maa blive en Skønssag. Forslaget foreskriver i denne Henseende i § 137, at der om Paaanken skal være Enighed mellem et saa stort Antal af de Fordringshavere, der have antaget Afforden, at deres erkjendte Fordringer tilsammen udgjøre over Halvdelen af samtlige erkjendte Fordringshavers hele Beløb. Man har derhos ment, at det burde gives Skyldneren, for hvem Spørgsmaalet har en særlig Vigtighed, Afgang til Paaanke. Det kan ikke forlanges, at Fordringshavere i samme Skiftesamling, hvori Stadfæstelsen er negtet, skulle tage Beslutning, om de vilde iværksætte Paaanke, og der gives dem derfor en Frist af en Uge, inden hvis Udløb de for Skifteretten maa erklære Appel.

Mere tvivlsomt er det vistnok, om det bør tilstedes at paaanke den Beslutning, hvorved Afforden er stadfæstet. Naar flere Love negte,

at saadan Paaanke kan finde Sted, begrundes dette væsentlig paa, at Affordens Diemed vilde lide et betydeligt Afbræk, hvis dens Fuldbyrdelse ved Voets Udlevering til Skyldneren skulde stilles i Vero efter Udsalbet af saadan Paaanke, idet en ubeføjet Paaanke i mange Tilfælde vilde kunne have til Følge, at en i sig gyldig Afford ikke kunde opretholdes. Det antages derfor at være naturligt, at Lovgivningen anser det for vigtigere, at en med Lovens Forskrifter stemmende Afford bliver opretholdt, end at i intet Tilfælde en Afford, som maasse ikke paa det Strengeste opfylder alle Lovens formelle Forskrifter, skulde blive staaende ved Magt. Naar Afforden dog er saa nær ved at opfylde Lovens Forskrifter, at Skifteretten har antaget, at den virkelig opfylder dem, har man formentlig Garantier nok for, at Institutionen ikke er bleven misbrugt jfr. det norske Udkast af 1862 Motiverne p. 39. I det foreliggende Forflag er man imidlertid gaaet ud fra, at det ikke gif an at overlade Skifteretten den endelige Afgjørelse af alle Affordens Gyldighed vedrørende Spørgsmaal, navnlig ikke Spørgsmaalet, om Afforden er bleven antaget med lovbestemt Pluralitet. Forslagets § 138 tilsteder derfor Paaanke af den Beslutning, hvorved Afforden er bleven stadfæstet forsaavidt Anken støttes paa, at § 116 ikke er iagttaget, eller at Stadfæstelsen burde have været negtet ifølge § 117 Nr. 1 og 2, og Paaanken staar aaben ogsaa for dem, der ikke have gjort Indsigelse mod Afforden. Det er derhos ikke Meningen, at Voets Udlevering til Skyldneren af Hensyn til den saaledes givne Afgang til Paaanke ubetinget skal stilles i Vero indtil Udløbet af Paaankefristen. Det er tværtimod ifølge § 120 Hovedregelen, at Skyldneren strax kan fordre sig Voet udliveret, og Undtagelse herfra kan kun gøres, naar en Fordringshaver, forinden Voet er blevet udliveret til Skyldneren, udtager Ankestævning, hvori der paa beraabes en af de i § 138 omtalte Ankegrunde, forudsat derhos, at den Paaankendes Ret ikke kan sikkes paa anden Maade (§ 142). Naar Forholdet ordnes paa denne Maade, antages de Altemper, man andetsteds har befrygtet af at tilstede den omhandlede Paaanke, i det Væsentlige at ville bortfalde. Hvis den Paaankende vinder Sagen ved den